

Milost

Milí bratři, milé sestry, v tomto krátkém biblickém oddílu je všechno, co potřebujeme slyšet právě dnes, na prahu nového kalendářního roku. Nejprve je to požehnání. Tím apoštol Pavel svůj dopis začíná. *Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.* Milost, která přišla v Ježíši Kristu, ať se ve vás rozhojní. A pokoj, kterým Bůh obdarovává člověka, ať se ve vás prohloubí.

Potřebujeme dnes setřást ze sebe starého člověka, všechno staré a Bohem neobnovené. Potřebujeme odhodit všechno, co na nás ulpělo v předchozích dnech a týdnech, v předchozím roce. Potřebujeme opustit ten starý rok tak, že opustíme starého člověka. A to samozřejmě sami nedokážeme. Nemáme k takovému zásadnímu kroku sílu. Sami v sobě jí nikdy dostatek nenalezneme. Proto potřebujeme milost.

Milost Pána Ježíše Krista, který je nám ochoten dnes znovu odpustit. Milost Pána Ježíše Krista, který byl mnohokrát zarmoucený z toho, že jsme od něj odpadávali jako listí ze stromu. Milost Pána Ježíše Krista, kterého jistě trápilo, že jsme se odkláněli od jeho cesty, že jsme nebyli dost silní a důslední v následování jeho života, že jsme v mnohých věcech chybovali a selhávali. On je natolik milostivý, že nám dnes opět chce udělit svou milost.

A nejen to. On nás chce podpořit svým Duchem, abychom se v dalších dnech ke starým a hříšným věcem, postojům, názorům a činům už nevraceli. Proto přijměme dnes jeho odpuštění. Vezměme vážně také jeho podporu k novému, posvěcenému životu. A to jak z jeho slova, tak za chvíli u jeho stolu.

Víte, s darem milosti je to podobné, jako s vánočními dárky. Když si děti na Vánoce přejí třeba nový mobil, dostanou jej od rodičů i se závazkem: *Tady máš nový telefon. Ale neztrat' ho. Nerozbij ho. Nenech si ho ukrást. A nepoužívej ho na blbosti.* Naopak: *Važ si toho drahého dárku, nauč se s ním smysluplně zacházet.* S darem Kristovy milosti by to mělo být podobné. Važme si toho, že se právě nad námi smiloval. Neberme to na lehkou váhu. Zacházejme s jeho milostí moudře. Proměňujme ty naše životy, aby stále více sloužily k větší Boží slávě. Kristova milost má moc nás zachránit od hříchu, ale také měnit nás, abychom se stále více Kristu podobali. Dnes tedy dychtivě přijímejme milost našeho Pána Ježíše, kterou nám sděluje v požehnání, v kázání Slova a stvrzuje při večeri Páně. A pracujme s touto milostí, nechejme ji působit v našem nitru. Prosme o to Ducha svatého. Usilujme v souladu s Božím přáním o proměnu, o větší podobnost Pánu Ježíši Kristu.

Pokoj

A pokoj Boží? Tento nebeský dar zase dostáváme proto, abychom zvládli vykročit do nového roku. Abychom se neděsili budoucnosti. Abychom se nebáli toho, co na nás dolehne, toho, co se nás bude snažit ovládat a třeba i ničit. Vždyť my se nemusíme dívat na televizi, aby nás opanoval strach a úzkost. My nemusíme každý den vidět ve zprávách přílivy uprchlíků, dohadování a vzájemné strašení světových velmocí - abychom se báli. Bohatě si vystačíme s našimi osobními starostmi, s našimi soukromými pastmi a bolestmi. Kolik jich jen je! I kdyby nám ve společnosti už nic strach nenahánělo - naše osobní, rodinné noční můry budou stačit. *Co se mnou bude? Uzdravím se? Bude mi líp, nebo hůř? Bude mě mít zase rád? Odpustí mi? Zvyknu si už konečně na svou práci? A udržím si ji?*

Bratři a sestry, vyprosme si dnes Boží pokoj pro nový rok. Vyprosme si ten pokoj Boží, kterým Hospodin dokáže čelit všemu, co na nás za rohem číhá a čeho se děsíme. Pokoj Boží, který nic pozemského, ani my sami, nemůže rozehnat. Pokoj Boží, který žádná mocnost nemůže zničit. Nechejme se jím dnes obdarovat. Nastavme se Bohu a přijímejme plnými douškami tento jeho pokoj.

Modlitba

A Pavel pokračuje... *Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím.* Apoštol zde na svém vlastním příkladu ukazuje, že křesťan nemusí jen přijímat. Může i dávat. My, stejně jako lidé v našem okolí, jsme o letošních vánočních svátcích jistě leccos dostali. Ale mnohé jsme také dali. Obdarovali jsme spousty lidí více či méně potřebnými věcmi, jídlem a pitím, obdarovali jsme je svou přítomností, úsměvy, dobrým slovem, časem s nimi stráveným. A to všechno má svůj význam. Ovšem my, lidé víry, můžeme dávat ještě i něco jiného. My můžeme dát něco naprosto jedinečného: Můžeme se za naše bližní modlit, přimlouvav se za druhé.

To je dar, který druhým lidem nemůže dát každý. Přinášet v modlitbách své bližní pod Kristův kříž – to smí a musí činit právě křesťan. Je to veliká výsada, které se každému nedostává. To je také obrovský závazek.

Apoštol Pavel děkuje Bohu za své filipské bratry a sestry, kdykoli si na ně vzpomene, kdykoli díky Bohu Pavlovi přijdou na mysl. Zde - na modlitbách, na kolenou před Bohem - začíná Pavlova práce na vinici Páně. To se potřebujeme znovu a znovu učit – modlit se.

Samozřejmě že se modlíme, ne?! Modlíme se přece ve shromáždění, v neděli, mohli byste podotknout. Dobře. Ale veřejná modlitba ve společenství nestačí. To je žalostně málo. Naše společné nedělní a sváteční modlitby musí být podloženy soukromými, každodenními modlitbami! V opačném případě budou málo znamenat. To zkrátka nestačí – modlit se jen ve shromáždění, jen v neděli. Naše společná modlitba v kostele - to je jako poslední kapitola skvělého románu. Několik posledních stránek, na které čtenář s napětím čeká. Ale bez předchozích kapitol by ta poslední kapitola románu nedávala smysl, neměla by takovou šťavu a sílu. Modleme se proto ve společenství, při bohoslužbách - ale kéž tyto naše společné přímluvy jsou podloženy každodenními soukromými modlitbami. Pak naše společné modlitby budou mít teprve sílu.

Ale určitě mi namítnete, že se přece modlíte i v soukromí.

Ovšem ruku na srdce: Jak se v soukromí modlíme? Umíme si například pro našeho Pána vyhradit tu nejlepší dobu dne - a tu strávit na modlitbách? Jsme ochotni pro rozhovor s Bohem obětovat něco z našeho pohodlí?

Anebo sklouzáváme k tomu, že se modlíme jen před spaním, či po cestě do práce? Když Bohu vyhradíme jen ty kratičké okamžiky, kdy nic vážného nepodnikáme a nemáme na práci, to pak nemůžeme mluvit o opravdové modlitbě. Rozhovor s Bohem si zaslouží víc než jen vyplnění mezery, pauzy přes den. A pokud tomu tak u nás s modlitbou je, dáváme tím mimochodem najevo, jaké místo má Bůh v našich životech.

Krátké, ospalé nebo uspěchané modlitby jsou vlastně ještě nebezpečnější, než když se nemodlíme vůbec. Když se totiž nemodlíme vůbec, víme, že je něco špatně. Když jsme si ovšem zvykli modlit se několika málo slovy v nějaké denní mezeře, většinou nepoznáme, že je s naší modlitbou něco špatně.

Bratři a sestry, vyhradme si pro našeho Pána pravidelně určitý čas. Nespěchejme, vytrvejme v jeho přítomnosti. Užijme si této svaté chvíle. A nevymlouvejme se, že na modlitbu v dnešní uspěchané době není čas. Nejde o čas. Jde o priority. Pokud pro nás vztah a rozhovor s Bohem má smysl a toužíme po něm, najdeme si pro to také čas. Pozoruhodný výrok jsem našel u Komenského. Potvrzuje jednu věc: *Že totiž křesťané se vymlouvali na nedostatek času asi vždycky: Řekl-li by pak kdo, že tak mnoho od prací svých času nemáš, každodenní zaměstnání tvá že toho nedopouští, tedy tě napomínám, člověče, rozpomeň se, že smrtelný jsi, a práce tvé jen k vychování toho tak kratičkého života se vztahují; ješto zatracení, nevyhneš-li se jemu, věčné bude. Ach, rozpomeň se, co Kristus řekl: „Marto, Marto, pečlivá jsi, a starost sobě činiš při mnohých věcech; ale jednoho jest potřebí.“ (Luk. 10,41.) Protož nech starosti o tělo, raději toho jednoho, což by duši tvé věčně prospělo, hled’. Pakliť jsou práce, jichž nechávati nesluší, vstaň každý den o něco dřívěji, a utrhni snu svému něco, aby jen duši neucházelo nic. Cti Boha, Stvořitele svého, dokud čas máš a zdrav jsi.*

A s tím nesouvisí jen náš soukromý život, ale také život našeho společenství, našeho sboru, naší církve. Často si stýskáme, že nejsme dostatečně přitažlivé společenství, že všechno děláme po staru ve starých prostorách, že neumíme zaujmout moderního člověka. Co je ovšem skutečným zdrojem naší nepřitažlivosti? To že nepořádáme nákladné a úžasné akce pro veřejnost? Že pořád ještě pořádáme málo koncertů, málo přednášek, málo výstav a já nevím čeho všeho? Ne, v tom není zakopán pes. Jsem bytostně přesvědčen, že problém je především v tom, že jsme si odvykli modlit se. Bez modliteb můžeme být zajímaví, atraktivní, úžasní jak chceme, ale nic tím nedokážeme. Těmito taháky nezměníme srdce našich bližních. Bůh nejprve musí slyšet upřímné a vytrvalé modlitby za naše sbory a za naše nevěřící okolí - aby začal tvořit nové věci v nás i v druhých lidech. Krásně s tím koresponduje výrok jednoho metodistického kazatele 19. století. Poslechněte si ho: *Církev dnes nepotřebuje lepší organizaci, nové instituce nebo originální metody, nýbrž lidi, které může Duch svatý použít – lidi modlitby, lidi silné v modlitbě. Duch svatý nevane skrz metody, ale skrz lidi. Nepřichází do organizace, ale mezi lidi. Neuděluje pomazání plánům, ale lidem. Lidem modlitby.*

Milí bratři, milé sestry, v novém roce se tedy spoléhejme na Boží milost, v Kristu jednou provždy hříšníkovi udělenou. Kéž v této milosti budeme také růst. Nechme se obdarovat Božím pokojem, který bude hlubší a účinnější než všechny naše starosti a děsy. Nepřestaňme si těchto nebeských darů vážit a nabízejme je i lidem kolem nás. A modleme se – opravdově, vytrvale a vážně – tedy tak, jak se od nejdůležitějšího rozhovoru každého dne očekává. To ať je naším společným duchovním programem v celém novém roce.

Modlitba po kázání: *Hospodine, Pane náš, na prahu nového roku tě prosíme: buď k nám skrze Ježíše Krista milostiv, daruj nám svůj pokoj a uděl nám svého Ducha, který nás bude vést k modlitbám. Amen.*